Mapes de Patrimoni Cultural

Diputació Barcelona

Can Gabarra

Dosrius

Ubicació

Comarca:	Maresme
Lloc/Adreça:	Veïnat de Batlle, 3 - Carretera BV-5101, km. 3,7 - Zona de Dosrius
Emplaçament	A llevant del nucli urbà de Dosrius, entre la masia de Can Batlle i l'ermita de Sant Llop
Alçada:	165m

Coordenades:

Latitud:	41.59825
Longitud:	2.41739
UTM Est (X):	451447
UTM Nord (Y):	4605336

Classificació

Número de fitxa	08075-71
Àmbit:	Patrimoni immoble
Tipologia	Edifici
Estil / època:	Modern Contemporani Popular
Segle	XVI/XX
Autoria de l'element:	Eduard Ferrés Puig
Estat de conservació	Bo
Protecció	Inexistent
Número inventari	IPAC 8539
Generalitat i altres inventaris	
Accés	Fàcil
Ús actual:	Sense ús
Titularitat	Privada
Titular:	Ref. Cad.: 001703000DG50E
Fitxes associades:	

Can Gabarra

Autoria de la fitxa	Adriana Geladó Prat

Data de registre de la fitxa: dl., 11/12/2017 - 01:00

Descripció

Masia aïllada formada per diversos cossos adossats que li proporcionen una planta rectangular. L'edifici engloba la masia originària i una casa d'estiueig bastida a principis del segle XX. L'edifici original està situat a la banda sud-oest del conjunt. Presenta una planta rectangular, amb la coberta de teula àrab de dues vessants i el carener paral·lel a la façana principal. Està distribuïda en planta baixa i pis i organitzada en tres crugies. La façana principal, orientada al sud-est, compta amb un portal d'arc de mig punt adovellat, amb els brancals bastits amb carreus de pedra. Al seu costat hi ha un altre portal d'accés, tot i que rectangular. Té els brancals fets de carreus de pedra i la llinda plana monolítica. Al pis, damunt dels portals, hi ha tres finestres rectangulars emmarcades amb carreus de pedra, les llindes planes i els ampits motllurats. La façana està rematada amb un doble ràfec de teula àrab i dents de serra, i presenta un revestiment arrebossat i pintat mal conservat, amb carreus de pedra a les cantonades. Adossats a la banda de ponent del volum principal hi ha dos cossos rectangulars amb les cobertes de teula d'un sol vessant, organitzats en un sol nivell. La casa d'estiueig està adossada a la banda nord-est de la masia. Està formada per dos cossos adossats de planta rectangular, distribuïts en planta baixa i dos pisos, i amb les cobertes de teula àrab de dues vessants amb els careners perpendiculars a la façana principal, que està alineada amb la de la masia. Ambdos volums compten amb una cornisa de força volada sostinguda amb mènsules motllurades. Alhora, el volum posterior està rematat amb un coronament ondulant a la façana nord-oest. Alineat també amb la façana de la masia hi ha un tercer cos. És rectangular, està distribuït en dos nivells i cobert per una terrassa plana delimitada amb una balaustrada emblanquinada d'obra. A la cantonada nord destaca una torre de dos nivells, amb la coberta de quatre vessants i mirador superior. La façana principal d'aquesta casa d'estiueig presenta un portal d'accés d'arc de mig punt i diverses finestres d'obertura rectangular. Destaca la finestra de la planta baixa, que forma part de la masia i conserva l'emmarcament de carreus de pedra original. També destaca el balcó del primer pis, amb la llosana motllurada i la barana de ferro treballada. La resta d'obertures també són rectangulars, incloent les de la torre. En canvi, les obertures de la façana posterior es corresponen amb grans finestrals d'arc de mig punt. Adossat a la façana posterior del conjunt hi ha un darrer cos rectangular, organitzat en un sol nivell i cobert amb una terrassa delimitada amb balaustrada d'obra. Aquesta barana continua volada a la part corresponent a la casa d'estiueig. Tota aquesta construcció presenta els paraments arrebossats i emblanquinats.

Observacions:

Destaquen les alzines situades a la banda de llevant del conjunt arquitectònic. Pel que sembla, la masia conté un celler que conserva una premsa de fusta dels segles XVII-XVIII. Estilísticament, la casa d'estiueig es pot adscriure al llenguatge modernista i noucentista. Altres denominacions relacionades amb l'edifici: can Gavarra.

Història

La primera referència documental de la masia la trobem en els fogatges dels anys 1515 i 1553, en el que apareix el topònim "Gavarra". Posteriorment, en un capbreu de les rendes de Dosrius i Canyamars datat l'any 1570, hi consta en Tomàs Gavarra, del "Manso Gavarra". Poc després, en una relació titulada "Noms dels masos en que es composen la parròquia de Dosrius y Canyamas quan totes estan baix domini directe de la casa de Marquès de Castelldosrius" hi apareix novament "Lo mas Gavarra amb ses terres". Posteriorment, segons una relació de les cases que existien a Dosrius consultada a finals del segle XIX pel rector Gaietà

Viaplana, l'any 1632 apareix una casa anomenada "Gavarra" dins del veïnat de Dosrius, tot i que en la relació de l'any 1897 ja consta com a "Gabarra". Durant el segle XVIII, en les "Llibretes per cobrar lo reial cadastro de dosrius y cañamas del primer ters de 1786", i també en les posteriors fins l'any 1792, hi consta l'edifici de nom Gabarra. Posteriorment, ja al segle XIX, la masia apareix grafiada en un plànol cadastral dels termes de Dosrius i Canyamars elaborat l'any 1853. La casa d'estiueig fou construïda pels voltants de l'any 1910. És obra de l'arquitecte maresmenc Eduard Ferrés Puig, que ja havia projectat diverses cases modernistes al Maresme i a Barcelona, així com importants hotels com el Palace de Madrid i el Ritz de Barcelona. La casa tenia masovers, els quals l'any 1942 van marxar a viure a la casa que tenien al nucli de Dosrius, coneguda com a can Gabarra del Carrer. Pels voltants dels anys 60, davant de la masia s'hi feien els assajos de les obres de teatre que després es representaven al Centre Parroquial de Dosrius. També s'hi havien fet gimcanes i actes esportius. A la casa hi van haver masovers fins a finals del segle XX. En l'actualitat, la masia està deshabitada i en venda, tot i que a les terres que l'envolten hi ha un viver d'avets.

Bibliografia

ALSINA I BOIX, Neus; JUBANY I PINÓS, M. Àngels (1995). Una ullada al passat: història gràfica de Dosrius, Canyamars i el Far (1900-1975). [Dosrius]: Ajuntament de Dosrius, p. 99, 229. ALSINA, N.; CALONGE, R.; CUSPINERA, L.; JUBANY, M.A.; LACUESTA, R. (2005). Inventari del patrimoni històric, arquitectònic i ambiental de Dosrius. [Barcelona: Diputació de Barcelona, Ajuntament de Dosrius], Núm. Ref.: I.RR.02/082. BONET I GARÍ, Lluís (1983). Les Masies del Maresme. Barcelona: Montblanc-Martín, C.E.C., p. 161-162. RAMIS NIETO, Josep. "Cases a Dosrius (1632-1897)". A Dosrius. Una visita al passat. 1 de novembre de 2017. Bloc. Accés el 27 de setembre de 2017. SUBIÑÀ I COLL, Enric (2017). "Dosrius i Canyamars a l'edat mitjana. Una terra de pagesos". Duos Rios, núm. 3, p. 27. Http://www.poblesdecatalunya.cat/ [Consulta: 27-09-2017].





